

SHALOM HARTMAN מכון
INSTITUTE שלום הרטמן

Rabbinic Holiday Webinar, April 25, 2017

**The Israeli Identity Challenge:
*The Public Sphere in a Jewish Democratic State***

Dr. Ruth Calderon

1. The Israeli Declaration of Independence pp. 2 - 6
2. Ahad Ha'am, *This is Not the Way*, Excerpts pp. 7 - 12

1. The Israeli Declaration of Independence

The Land of Israel, Palestine was the birthplace of the Jewish people. Here their spiritual, religious and political identity was shaped. Here they first attained to statehood, created cultural values of national and universal significance and gave to the world the eternal Book of Books.

After being forcibly exiled from their land, the people kept faith with it throughout their Dispersion and never ceased to pray and hope for their return to it and for the restoration in it of their political freedom.

Impelled by this historic and traditional attachment, Jews strove in every successive generation to re-establish themselves in their ancient homeland. In recent decades they returned in their masses. Pioneers, ma'pilim [(Hebrew) - immigrants coming to Eretz-Israel in defiance of restrictive legislation] and defenders, they made deserts bloom, revived the Hebrew language, built villages and towns, and created a thriving community controlling its own economy and culture, loving peace but knowing how to defend itself, bringing the blessings of progress to all the country's inhabitants, and aspiring towards independent nationhood.

In the year 5657 (1897), at the summons of the spiritual father of the Jewish State, Theodore Herzl, the First Zionist Congress convened and proclaimed the right of the Jewish people to national rebirth in its own country.

This right was recognized in the Balfour Declaration of the 2nd November, 1917, and re-affirmed in the Mandate of the League of Nations which, in particular, gave international sanction to the historic connection between the Jewish people and Eretz-Israel and to the right of the Jewish people to rebuild its National Home.

בארץ-ישראל קם העם היהודי, בה עוצבה דמותו הרוחנית, הדתית והמדינית, בה חי חיי קוממיות ממלכתית, בה יצר נכסי תרבות לאומיים וכלל-אנושיים והוריש לעולם כולו את ספר הספרים הנצחי.

לאחר שהוגלה העם מארצו בכוח הזרוע שמר לה אמונים בכל ארצות פזוריו, ולא חדל מתפילה ומתקווה לשוב לארצו ולחדש בתוכה את חירותו המדינית.

מתוך קשר היסטורי ומסורתי זה חתרו היהודים בכל דור לשוב ולהאחז במולדתם העתיקה; ובדורות האחרונים שבו לארצם בהמונים, וחלוצים, מעפילים ומגינים הפריחו נשמות, החיו שפתם העברית, בנו כפרים וערים, והקימו ישוב גדל והולך השליט על משקו ותרבותו, שוחר שלום ומגן על עצמו, מביא ברכת הקידמה לכל תושבי הארץ ונושא נפשו לעצמאות ממלכתית.

בשנת תרנ"ז (1897) נתכנס הקונגרס הציוני לקול קריאתו של הוגה חזון המדינה היהודית תיאודור הרצל והכריז על זכות העם היהודי לתקומה לאומית בארצו.

זכות זו הוכרה בהצהרת בלפור מיום ב' בנובמבר 1917 ואושרה במנדט מטעם חבר הלאומים, אשר נתן במיוחד תוקף בין-לאומי לקשר ההיסטורי שבין העם היהודי לבין ארץ-ישראל ולזכות העם היהודי להקים מחדש את ביתו הלאומי.

The catastrophe which recently befell the Jewish people - the massacre of millions of Jews in Europe - was another clear demonstration of the urgency of solving the problem of its homelessness by re-establishing in Eretz-Israel the Jewish State, which would open the gates of the homeland wide to every Jew and confer upon the Jewish people the status of a fully privileged member of the comity of nations.

Survivors of the Nazi holocaust in Europe, as well as Jews from other parts of the world, continued to migrate to Eretz-Israel, undaunted by difficulties, restrictions and dangers, and never ceased to assert their right to a life of dignity, freedom and honest toil in their national homeland.

In the Second World War, the Jewish community of this country contributed its full share to the struggle of the freedom- and peace-loving nations against the forces of Nazi wickedness and, by the blood of its soldiers and its war effort, gained the right to be reckoned among the peoples who founded the United Nations.

On the 29th November, 1947, the United Nations General Assembly passed a resolution calling for the establishment of a Jewish State in Eretz-Israel; the General Assembly required the inhabitants of Eretz-Israel to take such steps as were necessary on their part for the implementation of that resolution. This recognition by the United Nations of the right of the Jewish people to establish their State is irrevocable.

This right is the natural right of the Jewish people to be masters of their own fate, like all other nations, in their own sovereign State
ACCORDINGLY WE, MEMBERS OF THE PEOPLE'S COUNCIL, REPRESENTATIVES OF THE JEWISH COMMUNITY OF ERETZ-ISRAEL AND OF THE ZIONIST MOVEMENT, ARE HERE ASSEMBLED ON

השואה שנתחוללה על עם ישראל בזמן האחרון, בה הוכרעו לטבח מיליונים יהודים באירופה, הוכיחה מחדש בעליל את ההכרח בפתרון בעית העם היהודי מחוסר המולדת והעצמאות על-ידי חידוש המדינה היהודית בארץ-ישראל, אשר תפתח לרווחה את שערי המולדת לכל היהודי מעמד של יהודי ותעניק לעם אומה שווה-זכויות בתוך משפחת העמים.

שארית הפליטה שניצלה מהטבח הנאצי האיום באירופה ויהודי ארצות אחרות לא חדלו להעפיל לארץ-ישראל, על אף כל קושי, מניעה וסכנה, ולא פסקו לתבוע את זכותם לחיי כבוד, חירות ועמל-ישרים במולדת עמם.

במלחמת העולם השניה תרם הישוב העברי בארץ את מלוא-חלקו למאבק האומות השוחרות חירות ושלוש נגד כוחות הרשע הנאצי, ובדם חייליו ובמאמצו המלחמתי קנה לו את הזכות להמנות עם העמים מייסדי ברית האומות המאוחדות.

ב-29 בנובמבר 1947 קיבלה עצרת האומות המאוחדות החלטה המחייבת הקמת מדינה יהודית בארץ-ישראל; העצרת תבעה מאת תושבי ארץ-ישראל לאחוז בעצמם בכל הצעדים הנדרשים מצדם הם לביצוע ההחלטה. הכרה זו של האומות המאוחדות בזכות העם היהודי להקים את מדינתו אינה ניתנת להפקעה.

זוהי זכותו הטבעית של העם היהודי להיות ככל עם ועם עומד ברשות עצמו במדינתו הריבונית. לפיכך נתכנסנו, אנו חברי מועצת העם, נציגי הישוב העברי והתנועה הציונית, ביום סיום המנדט הבריטי על ארץ-ישראל, ובתוקף זכותנו הטבעית וההיסטורית ועל יסוד החלטת

THE DAY OF THE TERMINATION OF THE BRITISH MANDATE OVER ERETZ-ISRAEL AND, BY VIRTUE OF OUR NATURAL AND HISTORIC RIGHT AND ON THE STRENGTH OF THE RESOLUTION OF THE UNITED NATIONS GENERAL ASSEMBLY, HEREBY DECLARE THE ESTABLISHMENT OF A JEWISH STATE IN ERETZ-ISRAEL, TO BE KNOWN AS THE STATE OF ISRAEL.

WE DECLARE that, with effect from the moment of the termination of the Mandate being tonight, the eve of Sabbath, the 6th Iyar, 5708 (15th May, 1948), until the establishment of the elected, regular authorities of the State in accordance with the Constitution which shall be adopted by the Elected Constituent Assembly not later than the 1st October 1948, the People's Council shall act as a Provisional Council of State, and its executive organ, the People's Administration, shall be the Provisional Government of the Jewish State, to be called "Israel."

THE STATE OF ISRAEL will be open for Jewish immigration and for the Ingathering of the Exiles; it will foster the development of the country for the benefit of all its inhabitants; it will be based on freedom, justice and peace as envisaged by the prophets of Israel; it will ensure complete equality of social and political rights to all its inhabitants irrespective of religion, race or sex; it will guarantee freedom of religion, conscience, language, education and culture; it will safeguard the Holy Places of all religions; and it will be faithful to the principles of the Charter of the United Nations.

THE STATE OF ISRAEL is prepared to cooperate with the agencies and representatives of the United Nations in implementing the resolution of the General Assembly of the 29th November, 1947, and will take steps to bring about the economic union of the whole of Eretz-Israel.

עצרת האומות המאוחדות אנו מכריזים בזאת על הקמת מדינה יהודית בארץ ישראל, היא מדינת ישראל.

אנו קובעים שהחל מרגע סיום המנדט, הלילה, אור ליום שבת ו' אייר תש"ח, 15 ועד להקמת השלטונות במאי 1948 הנבחרים והסדירים של המדינה בהתאם לחוקה שתיקבע על-ידי האספה המכוננת הנבחרת לא יאוחר מ-1 באוקטובר 1948 - תפעל מועצת העם כמועצת מדינה זמנית, ומוסד הביצוע שלה, מנהלת-העם, יהווה את הממשלה הזמנית של המדינה היהודית, אשר תיקרא בשם ישראל

מדינת ישראל תהא פתוחה לעליה יהודית ולקיבוץ גלויות; תשקוד על פיתוח הארץ לטובת כל תושביה; תהא מושתתה על יסודות החירות, הצדק והשלום לאור חזונם של נביאי ישראל; תקיים שוויון זכויות חברתי ומדיני גמור לכל אזרחיה בלי הבדל דת, גזע ומין; תבטיח חופש דת, מצפון, לשון, חינוך ותרבות; תשמור על המקומות הקדושים של כל הדתות; ותהיה נאמנה לעקרונותיה של מגילת האומות המאוחדות.

מדינת ישראל תהא מוכנה לשתף פעולה עם המוסדות והנציגים של האומות המאוחדות בהגשמת החלטת העצרת מיום 29 בנובמבר 1947 ותפעל להקמת האחדות הכלכלית של ארץ-ישראל בשלמותה.

WE APPEAL to the United Nations to assist the Jewish people in the building-up of its State and to receive the State of Israel into the comity of nations.

WE APPEAL - in the very midst of the onslaught launched against us now for months - to the Arab inhabitants of the State of Israel to preserve peace and participate in the upbuilding of the State on the basis of full and equal citizenship and due representation in all its provisional and permanent institutions.

WE EXTEND our hand to all neighboring states and their peoples in an offer of peace and good neighborliness, and appeal to them to establish bonds of cooperation and mutual help with the sovereign Jewish people settled in its own land. The State of Israel is prepared to do its share in a common effort for the advancement of the entire Middle East.

WE APPEAL to the Jewish people throughout the Diaspora to rally round the Jews of Eretz-Israel in the tasks of immigration and upbuilding and to stand by them in the great struggle for the realization of the age-old dream - the redemption of Israel.

PLACING OUR TRUST IN THE "ROCK OF ISRAEL," WE AFFIX OUR SIGNATURES TO THIS PROCLAMATION AT THIS SESSION OF THE PROVISIONAL COUNCIL OF STATE, ON THE SOIL OF THE HOMELAND, IN THE CITY OF TEL-AVIV, ON THIS SABBATH EVE, THE 5TH DAY OF IYAR, 5708 (14TH MAY, 1948).

אנו קוראים לאומות המאוחדות לתת יד לעם היהודי בבנין מדינתו ולקבל את מדינת ישראל לתוך משפחת העמים.

אנו קוראים - גם בתוך התקפת-הדמים הנערכת עלינו זה חדשים - לבני העם הערבי תושבי מדינת ישראל לשמור על שלום וליטול חלקם בבנין המדינה על יסוד אזרחות מלאה ושווה ועל יסוד נציגות מתאימה בכל מוסדותיה, הזמניים והקבועים.

אנו מושיטים יד שלום ושכנות טובה לכל המדינות השכנות ועמיהן, וקוראים להם לשיתוף פעולה ועזרה הדדית עם העם העברי העצמאי בארצו. מדינת ישראל מוכנה לתרום חלקה במאמץ משותף לקידמת המזרח התיכון כולו.

אנו קוראים אל העם היהודי בכל התפוצות להתלכד סביב הישוב בעליה ובבנין ולעמוד לימינו במערכה הגדולה על הגשמת שאיפת הדורות לגאולת ישראל.

מתוך בטחון בצור ישראל הננו חותמים בחתימת ידינו לעדות על הכרזה זו, במושב מועצת המדינה הזמנית, על אדמת המולדת, בעיר תל-אביב, היום הזה, ערב שבת, ה' אייר תש"ח, 14 במאי 1948.

David Ben-Gurion, Daniel Auster, Mordekhai Bentov, Yitzchak Ben Zvi, Eliyahu Berligne, Fritz Bernstein, Rabbi Wolf Gold, Meir Grabovsky, Yitzchak Gruenbaum, Dr. Abraham Granovsky, Eliyahu Dobkin, Meir Wilner-Kovner, Zerach Wahrhaftig, Rachel Herzl Vardi, Rachel Cohen, Rabbi Kalman Kahana, Saadia Kobashi, Rabbi Yitzchak Meir Levin, Meir David Loewenstein, Zvi Luria, Golda Myerson, Nachum Nir, Zvi Segal, Rabbi Yehuda Leib Hacohen Fishman, David Zvi Pinkas, Aharon Zisling, Moshe Kolodny, Eliezer Kaplan, Abraham Katznelson, Felix Rosenblueth, David Remez, Berl Repetur, Mordekhai Shattner, Ben Zion Sternberg, Bekhor Shitreet, Moshe Shapira, Moshe Shertok

דוד בן-גוריון, דניאל אוסטר, מרדכי בנטוב, יצחק בן-צבי, אליהו ברלין, פריץ ברנשטיין, הרב וולף גולד, מאיר גרבובסקי, יצחק גרינבוים, ד"ר אברהם גרנובסקי, אליהו דובקין, מאיר וילנר-קובנר, זרח ורהפטיג, הרצל ורדי, רחל כהן, הרב קלמן כהנא, סעדיה כובאשי, הרב יצחק מאיר לוין, מאיר דוד לוינשטיין, צבי לוריא, גולדה מאירסון, נחום ניר, צבי סגל, הרב יהודה ליב הכהן פישמן, דוד צבי פנקס, אהרן ציזלינג משה קולודני, אליעזר קפלן, אברהם קצנלסון, פליכס רוזנבליט, דוד רמז, ברל רפטור, מרדכי שטנר, בן-ציון שטרנברג, בכור שיטרית, משה שפירא, משה שרתוק.

2. Ahad Haam, Excerpt from "The Wrong Way" (1889)

"בכל המצוות והחוקים, הברכות והקללות, אשר שמה לפנינו תורת משה, רק תכלית אחת נגד עיניה תמיד : הצלחת כלל האומה בארץ נחלתה, ואל אושר האיש הפרטי לא תשים לב. כל איש ישראל הוא בעיניה רק אבר אחד מעם ישראל, והטוב אשר ישגי את הכלל הוא השכר למעשי הפרט. שלשלת אחת ארוכה מחברת יחד כל הדורות, מימי אברהם יצחק ויעקב עד לקץ הימים ; הברית אשר כרת ה' את האבות שומר הוא לבניהם אחריהם, ואם אבות יאכלו בוטר תקהינה שני הבנים. כי אחד הוא העם בכל דורותיו, והאישים ההולכים ובאים בכל דור אינם אלא כאותם החלקים הקטנים בגוף החי, ההולכים ומתחדשים בכל יום, מבלי לשנות במאומה תכונת האחדות הכללית של הגוף כולו.

אם באמת הגיע בזמן מן הזמנים רגש האהבה הלאומית למדרגה כזו בלב עמנו בכלל, או לא היה זה אלא אידיאל מוסרי בלב חלקו היותר נכבד – קשה להגיד בבירור. אבל זאת נראה ברור, כי אחר החורבן הראשון, אחר שירדה האומה פלאים והצלחת הכלל התמוטטה כל־כך, עד שגם טובי העם לא מצאו עוז בלבבם לקוות עוד ; בעת שישבו זקני ישראל לפני יחזקאל ואמרו : 'נהיה כגויים כמשפחות הארצות', 'ישבו עצמותינו ואבדה תקותנו', – בעת ההיא התחילו בני עמנו להתאונן ביותר על גורל האיש הצדיק האובד בצדקו, ונולדו החקירות הידועות על דבר 'צדיק ורע לו', ביחזקאל, קהלת וכמה מזמורי תהלים (ויש אומרים שגם איוב נכתב באותו זמן) : ורבים שלא נתקררה דעתם בכל התשובות האלה חרצו משפט, כי 'אך שוא עבוד אלוהים', כי 'לשמש את הרב שלא על מנת לקבל פרס' – הוא מעשה אין תכלית לו. כאלו רק אז, כשהצלחת הכלל לא יכלה עוד להלהיב ולרומם את הלב, זכר פתאום האיש הפרטי, כי מלבד חיי הכלל יש עוד חיים מיוחדים לו לעצמו וכי גם בחייו אלה הוא חפץ עונג ואושר, ואם יצדק, יצדק לו.

מה עשו חכמי הדורות ההם ? יצאו ודרשו, כי 'העולם הזה דומה לפרוזדור בפני העולם הבא' ; כי האושר אשר היחיד מבקש ינתן לו כאשר יפנס לטרקלין, ובלבד שיתקין עצמו בפרוזדור. כלומר, תחת התכלית הלאומית, שלא הספיקה עוד, נתנו למצוות הדת תכלית חדשה, פרטית, כצורך זמנם, והוציאו אותן בזה מתחת שלטון הרגש הלאומי. ובכל זאת, לא חדל גם זה האחרון מלחיות ולפעול עוד ימים רבים בחיי העם המדיניים, כאשר יעידו כל דברי ימי התקופה הגדולה ההיא עד מלחמות טיטוס ואדרינוס. אך מפני שהחיים המדיניים הלכו ונתדלדלו אז מיום ליום, הלכו החיים הדתיים לעומתם הלך וגבור, ואתם התגבר יותר ויותר גם היסוד הפרטי על הלאומי בנפש אישי העם, עד שגרשהו גם משארית נחלתו : מתקות הגאולה העתידה, התקוה הזאת, השתפכות הנפש הלאומית המבקשת בעתיד רחוק את החסר לה בהוה, חדלה במשך הזמן להרגיע את הלבבות בתמונתה המקורית, אשר לפיה 'אין בין העוה"ז לימות המשיח אלא שעבוד מלכויות בלבד'. כי בני הדור החי לא מצאו עוד נוחם לנפשם בכל הטוב אשר ימצא את עמם באחרית הימים ועיניהם לא תראינה, אלא כל יחיד ויחיד דרש חלק לעצמו ולבשרו מן האושר הכללי המקווה, וגם את הדבר הזה לא מנעה הדת מהם, בעשותה את הגאולה כמו טפלה לתחתית המתים...

ככה נהפך לב העם בקרבו. האהבה הלאומית לא היתה עוד אהבה טהורה שאינה תלויה בדבר, והצלחת הכלל – התכלית העליונה שבני העם מקריבים לה את תכליותיהם הפרטיות ; כי אם להפך : תכלית הכלל היא מעתה לכל יחיד הצלחתו הפרטית, הזמנית או הנצחית, והצלחת הכלל אהובה עליו רק במדה שהוא עצמו יש לו חלק בה. ועד כמה נשתנה מצב ההרגשה במשך הזמן, נוכל לראות מזה, שהתנאים תמהו על שאמרה תורה : 'האדמה אשר נשבע ה' לאבותיכם לתת

ל ה ס', והרי לא נתנה אלא לזרעם אחריהם, והאמינו למצוא רמז 'מכאן לתחית המתים מן התורה' (ספרי, עקב). אות היא, כי הרגש העמוק של אחדות כל הדורות בגוף האומה, השורר בכל התורה, כבר נחלש בזמנם כליכך, עד שלא יכלו עוד להבין את הבטוי 'להם' אלא ביחס לגופם הפרטי של האבות עצמם.

המקרים אשר באו אחרי כן, הצרות הנוראות והנדודים התכופים, שהגדילו עד לאין קץ דאגת כל איש ישראל לנפשו ולביתו, עזרו עוד יותר להחליש את הרגש הלאומי החלש, לצמצם עיקר רגשות הלב בחיי הבית ויתרם בחיי העדה (שצרכי היחיד מוצאים בהם הספקתם), מבלי השאר שריד כמעט לחיים הלאומיים של העם כולו. גם אותם היחידים המוכשרים עוד להרגיש בלבם לפעמים נטיה לעבודת העם, לא יוכלו על הרוב להתרומם על פרטיותם במדה הדרושה, להכניע לפני צרכי האומה את אהבת עצמם וכבודם, חפצי ביתם או עדתם. השטן הזה, ה'אני' של היחיד והצבור הפרטי, מרקד בינינו בכל אשר נעשה לעמנו ומכבה את האהבה הלאומית בהתגלותה לעתים רחוקות, כי עצום הוא ממנה...

אל רגש אשר כזה באנו איפוא לברוא בכוחו אמונה חזקה ורצון כביר, ככל הדרוש לבנין לאומי גדול !

מה היה לנו לעשות ?

על יסוד האמור אין ספק, שצרכים היינו להקדיש ראשית פעולתנו לתחית הלבבות, להגדיל את האהבה לחיי הכלל, להאדיר את התשוקה להצלחתנו, עד שיתעורר הרצון, והפועלים יעשו באמונה... העבודה הזאת היא אמנם קשה וארוכה מאד, לא לשנה ולא לעשר, ונעשית, כאמור למעלה, לא בדבר שפתיים בלבד, כי אם בכל אותם הדרכים 'שהלבבות נקנים בהם'. יכול להיות על כן, וגם קרוב לודאי, כי באופן הזה לא היינו מספיקים עד כה לעשות מעשים בארץ ישראל, מחסרון כוח למעשים טובים ומיתרון זהירות ממעשים מקולקלים ; אבל תחת זה היינו משתדלים ביתר עוז לעשות עושים בישראל, להרחיב מעט מעט ממשלת הרעיון בקרב העם, עד שיקומו לו פועלים אמתיים, שיהיו מוכשרים מכל הצדדים לעסוק בהוצאתו לפעולה.

אך לא כן עשו נושאי דגל רעיונו. בהיותם גם בעצמם אנשים מישראל, שלאומיותם מעורבת בפרטיותם, לא נתנם לבם לנצור תאנה אשר יאכלו אחרים פריה בעת שיעלו כבר עשבים בלחיהם המה ; לא היה די להם בעבודת העם, כדי להכין פועלים לעבודת הארץ, אלא רצו לראות בעיניהם זאת האחרונה עצמה ותוצאותיה. ועל כן, בראותם כי לקול קריאתם הראשונה, בשם התכלית הכללית, לא התעורר רצון העם כרגע להתחיל תיכף בעבודה זו, פנו לעזרת תכלית אחרת, פרטית, כחכמינו לפנים, ויצאו לקרוא קריאתם בשם הקבה הרעבה, הבטוחה למצוא לה תמיד אזנים קשובות. למטרה זו התחילו לפרסם 'ידיעות' טובות, לחשב 'חשבונות' יפים, שמהם יצא ברור לכל, כי כך וכך 'דונם' אדמה, כך וכך בהמות וכלי עבודה, במחיר כך וכך, מספיקים בארץ ישראל למשפחה שלמה לאכול ולשבוע ולראות חיים נעימים ; ובכן, מי האיש החפץ חיים ויש לאל ידו לקנות כל הדברים האמורים במחיר הקצוב, יקום ויעלה אל הארץ הטובה ויאושר הוא וביתו וגם לעמו ייטב בעבורו. לקול הקריאה הזאת נתעוררו באמת אנשים שונים ועלו אל הארץ הטובה לאכול ולשבוע ולראות חיים נעימים, ובעלי הרעיון הביטו ונהרו, מבלי לחקור ולדרוש הרבה, מי ומי העולים ולשם מה עולים. האנשים האלה, שרובם לא התעתדו כלל לקבל יסורים באהבה בשביל תכלית כללית, בבואם אל הארץ ובראותם כי נפלו בפח ידיעות וחשבונות דמיוניים, לא נמנעו מאז ועד עתה מלהרבות שאון ומבוכה ומלבקש תכליותיהם הפרטיות בכל האמצעים שבידם, מבלי להבחין בין טוב לרע ומבלי שים לב לכבוד הרעיון המחולל... פרטי הדברים הלא ידועים וגלויים לכל.

ומה יפלא עתה, כי רעיון גדול כזה, בלבשו צורה פחותה כזו, לא יוכל עוד לקחת לבבות ; כי בנין לאומי הנוסד על החשבון היפה ואהבת האדם לנפשו – ישוב ויפול למשואות, בהודע לכל העם, כי החשבון לא עלה יפה, ואהבת האדם לנפשו תזהירוהו לעמוד מרחוק ?...

לא זה הדרך איפוא. 'המשואות' האלה, אחר שכבר ישנן, אין אנו בני חורין אמנם להבטל מתקונן ושכלולן כפי יכלתנו. אבל עלינו לזכור עם זה, כי לא מהן תקותנו להצלחת הענין בכלל, כי לב העם הוא היסוד אשר עליו תבנה הארץ, והעם קרוע ופרוע...

נשוב נא על כן אל הדרך אשר עמדנו עליה בתחלה בעת לדת הרעיון, ותחת להוסיף לו עוד 'משואות' חדשות, נשתדל, שישתרש ויתפשט הוא עצמו לרוחב ולעומק, לא בחיל ולא בכוח, כי אם ברוח, ואז יבוא יום אשר גם ידינו תעשינה תושיה...

'אראנו ולא עתה, אשורנו ולא קרוב'..."

ר"ח אדר"ש תרמ"ט

All the laws and ordinances, all the blessings and curses of the Law of Moses have but one unvarying object: the well-being of the nation as a whole in the land of its inheritance - the happiness of the individual is not regarded. The individual Israelite is treated as standing to the people of Israel in the relation of a single limb to the whole body: the actions of the individual have their reward in the good of the community. One long chain unites all the generations, from Abraham, Isaac, and Jacob to the end of time; the covenant which God made with the Patriarchs he keeps with their descendants, and if the fathers eat sour grapes, the teeth of the children will be set on edge. For the people is one people throughout all its generations, and the individuals, who come and go in each generation are but as those minute parts of the living body which change every day, without affecting in any degree the character of that organic unity which is the whole body.

It is difficult to say definitely, whether at any period our people as a whole really entertained the sentiment of national loyalty in this high degree, or whether it was only a moral ideal cherished by the most important section of the people. But at any rate, it is clear that after the destruction of the first Temple, when the nation's star had almost set, and its well-being was so nearly shattered, that even its best sons despaired, and when the elders of Israel sat before Ezekiel and said: "We will be as the heathen, as the families of the countries," and "Our bones are dried, and our hope is lost" -- it is clear that at that time our people began to be more concerned about the fate of the righteous individual who perishes despite his righteousness. From that time date the familiar speculations about the relation between goodness and happiness which we find in Ezekiel, in Ecclesiastes, and in many of the Psalms (and in Job some would add, holding that book also to have been written in this period), and many men, not satisfied by any of the solutions which were propounded, came to the conclusion that "it is vain to serve God," and that "to serve the Master without expectation of reward" is a fruitless proceeding. It would seem that then, and not until then, when the well-being of the community

could no longer inspire enthusiasm and idealism, did our people suddenly remember the individual, remember that besides the life of the body corporate the individual has a life peculiarly his own, and that in this life of his own he wants pleasure and happiness, and demands a personal reward for his personal righteousness.

The effect of this discovery on the selfish thought of that epoch is found in such pronouncements as this: "The present life is like an entrance-hall to the future life." The happiness which the individual desires will become his when he enters the banqueting hall, if only he qualifies for it by his conduct in the anteroom. The national ideal having ceased to satisfy, the religious ordinances are endowed instead with a meaning and a purpose for the individual, as the spirit of the age demands, and are put outside the domain of the national sentiment. Despite this change, the national sentiment continued for a long time to live on and to play its part in the political life of the people: witness the whole history of the long period which ended with the wars of Titus and Hadrian. But since on the political side there was a continuous decline, the religious life grew correspondingly stronger, and concurrently the individualist element in the individual members of the nation prevailed more and more over the nationalist element, and drove it ultimately from its last stronghold -- the hope for a future redemption. That hope, the heartfelt yearning of a nation seeking in a distant future what the present could not give, ceased in time to satisfy people in its original form, which looked forward to a Messianic Age "differing from the life of today in nothing except the emancipation of Israel from servitude." For living men and women no longer found any comfort for themselves in the abundance of good which was to come to their nation in the latter end of days, when they would be dead and gone. Each individual demanded his own private and personal share of the expected general happiness. And religion went so far as to satisfy even this demand, by laying less emphasis on the redemption than on the resurrection of the dead.

Thus the national ideal was completely changed. No longer is patriotism a pure, unselfish devotion; no longer is the common good the highest of all aims, overriding the personal aims of each individual. On the contrary: henceforward the *summum bonum* is for each individual his personal well-being, in time or in eternity, and the individual cares about the common good only insofar as he himself participates in it. To realize how complete the change of attitude became in course of time, we need only recall the surprise expressed by the Tannaim, because the Pentateuch speaks of "the land which the Lord swore to your ancestors to give to them." In fact, the land was given not to them, but only to their descendants, and so the Tannaim find in this passage an allusion to the resurrection of the dead (Sifre). This shows that in their time that deep-rooted consciousness of the union of all ages in the body corporate of the people, which pervades the whole of the Pentateuch, had become so weak that they could not understand the words "to them," except as referring to the actual individuals to whom they were addressed.

Subsequent events -- the terrible oppressions and frequent migrations, which intensified immeasurably the personal anxiety of every Jew for his own safety and that of his family --

contributed still further to the enfeebling of the already weakened national sentiment, and to the concentration of interest primarily in the life of the family, secondarily in that of the congregation (in which the individual finds satisfaction for his needs). The national life of the people as a whole practically ceased to matter to the individual. Even those individuals who are still capable of feeling occasionally an impulse to work for the nation cannot as a rule so far transcend their individualism as to subordinate their own love of self and their own ambition, or their immediate family or communal interests, to the requirements of the nation. The demon of egoism -- individual or congregational -- haunts us in all that we do for our people, and suppresses the rare manifestations of national feeling, being the stronger of the two.

This, then, was the state of feeling to which we had to appeal, by means of which we had to create the invincible faith and the indomitable will that are needed for a great, constructive national effort.

What ought we to have done?

It follows from what has been said above that we ought to have made it our first object to bring about a revival -- to inspire men with a deeper attachment to the national life, and a more ardent desire for the national well-being. By these means we should have aroused the necessary determination, and we should have obtained devoted adherents. No doubt such work is very difficult and takes a long time, not one year or one decade, and, I repeat, it is not to be accomplished by speeches alone, but demands the employment of all means by which men's hearts can be won. Hence it is probable -- in fact almost certain -- that if we had chosen this method we should not yet have had time to produce concrete results in Palestine itself: lacking the resources necessary to do things well, we should have been too prudent to do things badly. But, on the other side, we should have made strenuous endeavors to train up Jews who would work for their people. We should have striven gradually to extend the empire of our ideal in Jewry, until at last it could find genuine, wholehearted devotees, with all the qualities needed to enable them to work for its practical realization.

But such was not the policy of the first champions of our ideal. As Jews, they had a spice of individualism in their nationalism, and were not capable of planting a tree so that others might eat its fruit after they themselves were dead and gone. Not satisfied with working among the people to train up those who would ultimately work in the land, they wanted to see with their own eyes the actual work in the land and its results. When, therefore, they found that their first rallying cry, in which they based their appeal on the general good, did not at once rouse the national determination to take up Palestinian work, they summoned to their aid -- like our teachers of old -- the individualistic motive, and rested their appeal on economic want, which is always sure of sympathy. To this end they began to publish favorable reports, and to make optimistic calculations, which plainly showed that so many dunams of land, so many head of cattle, and so much equipment, costing so-and-so much, were sufficient in Palestine to keep a whole family in comfort and affluence: so that anybody who wanted to do well and had the

necessary capital should betake him to the goodly land, where he and his family would prosper, while the nation too would benefit. An appeal on these lines did really induce some people to go to Palestine in order to win comfort and affluence; whereas the promoters of the idea were mightily pleased, and did not examine very closely what kind of people the emigrants to Palestine were, and why they went. But these people, most of whom were by no means prepared to submit cheerfully to discomfort for the sake of a national ideal, found when they reached Palestine that they had been taken in by imaginative reports and estimate, and they set up -- and are still keeping up -- a loud and bitter outcry, seeking to gain their individual ends by all means in their power, and regardless of any distinction between what is legitimate and what is not, or of the fair name of the ideal which they dishonor. The details of the story are public property.

What wonder, then, that so great an ideal, presented in so unworthy a form, can no longer gain adherents; that a national building founded on the expectation of profit and self-interest falls to ruins when it becomes generally known that the expectation has not been realized, and self-interest bids men keep away?

This, then, is the wrong way. Certainly, seeing that these ruins are already there, we are not at liberty to neglect the task of mending and improving so far as we can. But at the same time, we must remember that it is not on these that we must base our hope of ultimate success. The heart of the people -- that is the foundation on which the land will be regenerated. And the people is broken into fragments.

So let us return to the road on which we started when our idea first arose. Instead of adding yet more ruins, let us endeavor to give the idea itself strong roots and to strengthen and deepen its hold on the Jewish people, not by force, but by the spirit. Then we shall in time have the possibility of doing actual work.

"I shall see it, but not now: I shall behold it, but not nigh."